

E

VRAŽEDNÁ SEDMIČKA

Detektívne a krimi príbehy zo slovenského prostredia

Vojtech Beniczky, Radovan Bezecný, Daniel J. Dančík
Lenka Gahérová, Roman Horňák, Vita Jamborová, Juraj Thal

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Autori: Vojtech Beniczky,
 Radovan Bezecný,
 Daniel J. Dančík,
 Lenka Gahérová,
 Roman Horňák,
 Vita Jamborová,
 Juraj Thal

Korektúra: Mgr. Anetta Letková

Obálka: © Adriána Švarná

Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.

Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-072-6

OBSAH

PREDHOVOR	8
VOJTECH BENICZKY.....	13
Zlatý delfín.....	15
RADOVAN BEZECNÝ	63
Nevera sa nevypláca.....	65
DANIEL JÁN DANČÍK.....	119
Vrah z ufa.....	121
LENKA GAHÉROVÁ	149
Miluj ma platonicky.....	152
ROMAN HORŇÁK.....	185
Brečtanový dom.....	187
VITA JAMBOROVÁ.....	217
Spovedné tajomstvo	220
JURAJ THAL	259
Bezhlavá láska	260

Za podporu pri vydaní tejto zbierky ďakujeme
najväčšiemu slovenskému autobusovému dopravcovi,
Slovak Lines.

PREDHOVOR

V súčasnosti sa na Slovensku detektívkam darí, a to nielen zahraničným, ale aj domácim. Stávajú sa čoraz vyhládavanejšími a obľúbenejšími, čo veľmi dobre potvrdzuje aj predajnosť v kníhkupectvách. Nie vždy však bola na Slovensku takáto priaznivá situácia.

Vývoj slovenského detektívneho žánru totiž výrazne ovplyvnili dva faktory.

Prvým faktorom bola politicko-spoločenská situácia na území Slovenska v druhej polovici 19. a v prvej polovici minulého storočia. Zatiaľ čo v Česku sa mohli vydávať vlastné noviny a knihy domácich či zahraničných autorov v rodnom jazyku, na Slovensku musela slovenčina doslova bojovať o prežitie proti neustále silnejúcemu tlaku maďarizácie.

Druhým faktorom bola absencia akýchkoľvek prekladov zahraničných detektívnych románov, ktoré by mohli podnietiť či inšpirovať niektorého vtedajšieho domáceho spisovateľa na napísanie vlastnej detektívky. Prvé slovenské preklady diel so Sherlockom Holmesom vyšli až roku 1957 vo vydavateľstve Slovenský spisovateľ v rámci edície SPKK. Neskôr boli zaradené aj do najznámejšej slovenskej edície detektívnych románov - Zelenej knižnice (vznikla roku 1965 a logom sa stala hlava Sherlocka Holmesa s nemenej známou fajkou), v ktorej vychádzajú knihy dodnes. Oneskorenosť prekladov zahraničných

detektívnych románov bola spôsobená aj pretrvávajúcou nedôverou k detektívnemu žánru. Ten sa u nás dlho považoval za literatúru, ktorá kazí dušu čitateľov.

Prvou plnokrvnou slovenskou detektívkou bol román Kataríny Lazarovej *Kňažná z Lemúrie* vydaný v roku 1964. V ňom vystupovali ako hlavné postavy: novinárka Zita Malinová v úlohe detektíva - amatéra a kapitán Kubiš z kriminálnej polície. Odvtedy sa od domácich autorov objavovali detektívky viacmenej ojedinele až do začiatku 90. rokov 20. storočia, keď uzrela svetlo sveta prvá zo série zbierok krimi prípadov reportéra AZ spisovateľa Ľuboša Juríka.

Na porovnanie: prvé preklady diel so Sherlockom Holmesom vyšli v roku 1906 u známeho českého vydavateľa Josefa Richarda Vilímka a prvé české detektívne romány sa objavili ešte v medzivojnovom období (napríklad Emil Vachek). V časocho, keď začali vychádzať prvé slovenské detektívky, bola už česká detektívka v plnom prúde (Jiří Marek, Josef Škvorecký, Ludvík Souček). Navyše podľa nej začali vznikať aj filmy a dokonca televízne seriály (napríklad populárny seriál *Hříšní lidé města pražského* s Jaroslavom Marvanom).

K hlavnému zlomu vo vývoji detektívky u nás došlo vydaním prvého románu Dominika Dána, ktorý prebudil u slovenských čitateľov vážny záujem o detektívne a krimi príbehy zo slovenského prostredia.

Odvtedy začali pribúdať ďalší autori - Jano Hargaš so svojimi mafiánskymi románmi, Juraj Červenák s historickými detektívkami, Michal Čierny s prípadmi z protidrogového či Roman Horňák so skutočnými príbehmi adaptovanými do metropoly východného Slovenska.

A metaforicky by sa dalo povedať, že počet fiktívnych vražd na Slovensku rástol formou exponenciálnej funkcie.

V antológii, ktorú držíte v rukách, nájdete diela siedmich súčasných autorov detektívok. Na svoje si určite prídu nielen milovníci klasických detektívok, ale aj moderných krimi.

Severín Sincilery

VOJTECH BENICZKY

Žije v Bratislave, kde aj vyrastal. Narodil sa však na Záhorí, odkiaľ pochádza jeho rodina. Je ženatý a má jednu dcéru, s ktorou má rovnaký dátum narodenia, len je o tridsaťpäť rokov starší.

Rád sa drží v úzadí a nerád na seba púta prílišnú pozornosť. Aj preto píše pod pseudonymom. Najradšej má prechádzky v lesoch na Záhorí či nad Bratislavou. Rád sa túla aj Starým Mestom. Obľubuje naše prekrásne veľhory Tatry a vo všeobecnosti miluje prírodu, v ktorej od detstva trávil veľa času, čo ho priviedlo aj k trampingu.

Dospievanie si krátil aj posedávaním v krčmičkách, na rezkých koncertoch a na športoviskách ako fanúšik futbalu a hokeja.

Dnes si pri televíznych prenosoch vystačí s jedným pohárom červeného vína. Obmedzil aj koncerty, ale tvrdej rockovej hudbe zostal verný a má rád, keď mu pri písaní hučí a kričí zo slúchadiel.

Čo sa týka kníh, vždy rád čítal príbehy s kriminálnou zápletkou a obľúbil si predovšetkým severské kriminálne romány. Najmä tie odľahčené s dávkou humoru a sarkazmu.

Ako autor debutoval na sklonku roku 2016 s románom *Stvorená objasňovať zločin*. Dej sa odohráva prevažne v prostredí Bratislavy, ale aj na Záhorí, v Západných Tatrách a iných krásnych kútoch Slovenska. Hlavná hrdinka

Paula sa usiluje nájsť agentúru, ktorá by jej zverila prácu súkromného detektíva. Kráska so záľubou v zbraniach, bojových umeniach a motorkách, ktorá má smolu na pevný partnerský vzťah, to však nebude mať ľahké. Keď konečne získa vytúženú prácu, dostane prípad, ktorý ju sklame. No čoskoro nadobudne podozrenie, že tu ide o viac...

Prečítajte si autorovu prvotinu a zistite viac.

Začiatkom roku 2017 sa stal súčasťou zbierky poviedok *Muži vs. Ženy*, ktorá rovnako ako jeho kniha vyšla vo vydavateľstve Elist. Napriek názvu sľubujúcemu šteklivú tému v nej čitateľom predstavil kriminálnu poviedku. *Mali to byť dva dni plné rozkoše* je o záletníkovi, ktorý sa k svojim úmyslom počas deja ani nedostal a o mladej žene, ktorá by si zaslúžila lepší život.

Po dopísaní tejto poviedky sa vracia k úpravám na jeho druhom románe. Jeho dokončenie nechce urýchliť a pomaly ho dotvára. Verí, že jeho výsledná podoba poteší všetkých milovníkov krimi a detektívok.

Bibliografia:

Stvorená objasňovať zločin (2016)

Muži vs. Ženy (2017) - *Mali to byť dva dni plné rozkoše*

Vojtech Beniczky

ZLATÝ DELFÍN

Podľa kalendára sa už zima mala pomaly zberať na zaslúžený odpočinok. Tento rok sa však rozhodla predviesť v celej svojej kráse. Andrej mlčky kráčal dôverne známou cestičkou, ktorá sa kľukatila v mladom lese nahusto rastúcich borovíc. Popri ňom statočne cupitala šesťročná dcéra a pospevovala si. Z úst jej vychádzala mrazivá para a stúpala k oceľovosivej oblohe. Po kraji cestičky sa ešte vždy držali nánosy zmrazeného a zašpineného snehu. Mráz sa Andrejovi zarýval pod nechty a obom farbilo líca dočervena.

Maja ich od predĺženého víkendu na chalupe na Záhorí dlho odhovárala. Ten nápad sa jej od začiatku nepozdával. Zima tento rok trvala akosi pridlho. V jazerách ešte vždy plávali ľadové kryhy a ľudia mali v živej pamäti, ako námraza na niekoľko dní prezliekla všetky kríky a stromy do ľadovo bieleho šatu. Maju by v takej zime na chalupu nedostali ani konským záprahom so zlatým kočom. Napokon ich však predsa len vystrojila na cestu. Nedokázala pokaziť radosť svojmu jedinému dieťaťu. Ema výletom na chalupu uprostred lesa už niekoľko dní doslova žila.

Aj Andrej sa tešil. Nie vždy sa s Majou v názoroch

o správnej výchove zhodli. Teraz už po pár hodinách cítil, že jeho výchovné metódy zaberajú. Ich manželstvo neprechádzalo práve najlepším obdobím. Andrej veril, že si na chalupe prevetrá hlavu, keďže na ružiach nemal ustlané ani v práci.

Výlet na skromnú chalupu bez sprchy, zato s priam historickou latrínou na okraji lesa, mu prišiel vhod, aj keď ani teraz nedokázal nemyslieť na prácu. Mysľou blúdil v poslednom prípade bezradnej ženy. Manžel ju každodennými útokmi dohnal k zúfalstvu. Jedného dňa jej praskli nervy a zhodila ho z balkóna na šiestom poschodí. Dopadol rovno na betón.

Spočiatku to vyzeralo na nešťastnú náhodu, no potom nastali pochybnosti. Obeťou bol ožran a tyran rodiny a Andrej si odvtedy neprestal vyčítať, prečo sa v tom len začal vŕtať. Kolega Henry, s ktorým na prípade pracoval, ho varoval. Výsledkom ich dobre urobenej práce bolo, že tri rozkošné maloleté deti prišli o milujúcu matku a skončili v detskom domove. Od uzavretia prípadu Andrej neprestajne pochyboval o zmysle svojej práce.

Mal sa radšej stať lekárom, než kriminalistom. Tam je správne rozhodnutie vždy len správnym rozhodnutím. Jeho úvahy náhle prerušila Ema. Zastala a rúčkou v rukavici namierila na objekt vpravo.

„Chcem ísť tam, tato!“

Andrej zdvihol pohľad k otvoru do železobetónového vojenského krytu. Spomenul si, že Ema do toho krytu chcela nazrieť už na jeseň pri ich poslednej prechádzke týmto lesom. Vtedy ju odbil hrozbou, že by tam mohli natriť na sršne. Prípadne by ich mohol prevkapiť had. Teraz Andrej usúdil, že žiadne nemilé prevkapanie im

nehrozí.

O pár sekúnd sa predral labyrintom vojenského krytu a nazrel do malej miestnosti páchnucej zatuchlinou. V okamihu zmeravel. Našťastie sa rýchlo spamätal a Emu dokázal zastaviť skôr, než sa predrala za ním. Nedokázal sa vyhnúť odpovediam na jej zvedavé otázky, no aspoň ju ušetril toho pohľadu. Dokonca sa mu zanovitú dcéru podarilo presvedčiť, aby strážila vchod, kým on skontroluje osobu vnútri. Stálo ho to sľub, že ju večer nebude nútiť do spánku, kým sama nepocíti únavu. Už počas prezerania nehybného tela, ktoré nejavilo žiadne známky života, na svoj sľub zabudol. Neskôr večer mu Ema niekoľkokrát pripomenula, že sľuby sa majú dodržiavať.

Od okamihu, keď Andrej zavolať na číslo stopäťdesiatosem, uplynulo poldruha hodiny. Tri razy mu odvtedy volala spojovateľka z centrály a pýtala sa ho na cestu. Poslednú polhodinu sa už neozývala. Kým Andrej čakal na príchod polície, premrzol takmer až na kosť. Ema sa ustavične hýbala. Na okraji lesnej cesty vyvftala do nevysokej kopy snehu kostrbatý tunel. Andrej to sledoval úkosom. Pohľadom jednotaj skĺzal k vchodu do machom zarasteneho vojenského krytu.

Prečo sa práve jemu musel pošťastiť takýto úžasný nález. Bezradne rozhodil rukami.

Vtom pred nimi zastalo policajné auto. Trocha nemotorne z neho vystúpili dvaja mladí uniformovaní policajti. Nasledoval ich starší muž v dlhom sivom kabáte a sivých nohaviciach. Z fádneho oblečenia nápadne vytrčala len jeho purpurovočervená tvár.

„Ja som ho našiel,“ oznámil Andrej zavalitému

detektívovi.

Tri meravé pohľady si ho prehliadli od hlavy po päty.

„Prepáčte, som Andrej Knotek. Z kriminálky v Bratislave,“ skrehnutou rukou nahmatal vrecko bundy.

Muž v kabáte mávol rukou na znak, že formality hodlá vynechať. Ani on, ani jeho uniformovaní kolegovia sa nelegitimovali ani nepredstavili. Zavanul dotieravý vietor, pohral sa s vetvami nízkyh borovic a vyčaroval grimasy na tvárach troch policajtov z Malaciek. Aj keď tie grimasy mohli byť pokojne len privítaním pre kolegu z hlavného mesta.

Andrej drkotal zubami už najmenej hodinu. Počas čakania mu obelela pokožka.

„Kde je?“ spýtal sa nedočkavo starší detektív. Rozhliadol sa naokolo a pevnejšie si pritiahol kabát.

Andrej kývol hlavou smerom k vchodu do vojenského krytu. Traja muži zákona súčasne vykročili. Uniformovaní policajti obišli Andreja a zastali pred vchodom.

„Možno tam je od druhej svetovej vojny,“ zasmial sa detektív a na chvíľu zastal. Smiech odhalil jeho zanedbaný chrup. Andrej v duchu zanaďoval. Na podobné žarty bol príliš premrznutý, no ustrážil si neutrálny výraz.

Dúfam, že si nehýbal telom,“ neunúval sa vykaním policajť s purpurovou tvárou už vážnejším tónom.

„Môžeš mi v pohode tykať, ja som Andrej.“

Zachmúrený detektív si mlčky počkal na odpoveď.

„Samozrejme, že som ním nehýbal,“ zamračil sa aj Andrej.

Detektív krátko prikývol, ohol chrbát a vkročil do šera nevábnej železobetónovej stavby. Nižší z policajťov v uniforme sa pobral za ním. Podľa starého koženého puzdra

zaveseného na krku bolo zrejmé, že jeho úlohou bude fotiť.

Prvý sa vrátil muž v uniforme. Ubehlo sotva päť minút a z miesta činu sa vynoril aj detektív. Teraz zvieral v ruke malú baterku. Pozrel na hodinky, schoval baterku a pošúchal si červený nos.

„Chlapec sa predávkoval,“ usmial sa spôsobom, akým Andrej na oddelení vydával šéfových obľúbencov hlásiť mu, že práve vyriešili prípad.

Detektív z Malaciek dbal na to, aby pôsobil presvedčivo. Na znak presvedčenia vztýčil ukazovák na pravej ruke.

„Skutočne?“ začudovane sa spýtal Andrej. Pohľadom sklzol najskôr na muža zodpovedného za vyšetrovanie prípadu, potom na igelitové vrečko v jeho ruke.

„Samozrejme. Jasný narkoman. Tu nie je čo vyšetrovať. Toto som našiel vo vnútornom vrečku jeho bundy.“ Priesvitné vrečko s injekčnou striekačkou a červenou pokrčenou šatkou sa v jeho ruke rozhojdalo.

„No bol dosť dobitý. Povedal by som, že ide o stopy po zápase.“

„Prosím ťa... V Bratislave takých nemáte? Často dostávajú nakladačku. Bud' dlžil prachy, alebo ho niekto pristihol pri krádeži.“

Andrej vzdychol.

„Jasné, že máme. No v každom prípade by som pred pitvou nerobil unáhlené závery,“ pokúšal sa pribrzdiť okresného detektíva v presvedčení.

„Vážne? Nemaj obavy... Aj my tu na Záhorí ovládame pracovné postupy.“